

Dimecres II

Is 40,25-31; Mt 11,28-30

Desembre 7

JESÚS DIGUÉ: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.»

☒ **Preparació:** Ajuda'm, Esperit Sant, a anar a Jesús. Que m'ensenyi a ser pacient i humil com ell mateix. Que en ell trobi la pau i el descans.

☒ **Lectura:** Jesús invita els qui se li acosten a descansar, però de què? Els jueus contemporanis de Jesús havien de complir amb els centenars de manaments que els prescrivia la seva religió. Per exemple, les trenta-nou prohibicions del dissabte: «Sembrar, llaurar, collir, feixar, batre el gra, esventar-lo, triar-lo, moldre, tamisar, pastar, coure, xollar, arroentar, cardar, tenyir, filar, ordir, fer dues puntades, teixir dos fils, tallar dos fils, lligar, deslligar, cosir dos punts, esquinçar per cosir dos punts. Caçar cérvols, degollar, escorxar, salar, adobar la pell, rasurar-la, trossejar-lo; escriure dues lletres, esborrar per escriure dues lletres; edificar, enderrocar, apagar, encendre, forjar, traslladar d'un lloc a un altre. Tots aquests són els treballs bàsics, en total: quaranta menys un» (Mixná). I això només per al dissabte. Hi havia moltes persones que, pel seu treball, per estar en contacte amb la sang, amb la malaltia, amb la mort, eren considerats impurs i no podien participar al culte: els publicans (recaptadors), pastors, metges, adobers, leprosos, malalts de pell, dones amb la regla... Una llista interminable de persones marginades per la religió, i altres aclaparades per mil preceptes i prohibicions. Jesús es presenta com a dòcil i humil, com van anunciar els profetes

del Messies (Za 9,9), enviat per Déu als *anawin*, els pobres que ho esperen tot d'ell (So 2,3).

✠ **Meditació:** Veiem Jesús com a mestre de saviesa («feuvos deixebles meus») que ensenya una llei nova i senzilla, la de l'amor. Quan li pregunten a Jesús quin és el manament més gran de tots els que dicta el judaisme, Jesús ho té i ho diu clar: l'amor a Déu i al proïsme (Mt 22,36-40). Un sol manament amb dues expressions. Si en en algun moment m'emboico, si tinc dubtes sobre el que haig de fer, sempre, puc recórrer al que deia santa Teresa d'Àvila: «El que us mogui més a estimar, això és el que heu de fer». O, amb paraules de sant Agustí: «Estima i fes el que vulguis». És, sens dubte, el més fàcil i també el més difícil.

✠ **Oració:** Ajuda'm, Senyor, a estimar. Vull acceptar el teu jou, el teu mandat, que no és altre que l'amor. Vull que la meva vida sigui senzilla, però no vull rigideses ni lleis espartanes. Només desterrar, fermament, allò que em separi de tu i del teu amor. Només entestar-me a estimar-te a tu i els germans. Que el resum de la meva vida i de la meva existència sigui l'amor. I quan em cansi, deixa'm descansar en tu, Senyor.

✠ **Contemplació:** En la nostra societat, cada vegada ens carreguem amb més activitats i ocupacions. Anem sempre corrents, sense temps, cansats només de viure. La saviesa de la vida rau a destriar el que és essencial d'allò que és accessori, el manament principal d'entre tantes obligacions.

✠ **Acció:** «La persona que camina en l'amor, ni cansa ni es cansa» (sant Joan de la Creu).